

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ  
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (25/8/2013)

*Αναγνώσματα:*

*Απόστολος: Α' Κορ. γ', 9 – 17. Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ', 22 – 34*

Οι τρεις φίλοι

Στη νεόδμητη Εκκλησία των Κορινθίων απευθύνεται στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα ο Απόστολος των Εθνών Παύλος, αγαπητοί μου και διδάσκει, με τρόπο σαφή και παραστατικό, την αξία και την σημασία που έχουν η ζωή και τα έργα του καθενός, στην προοπτική της αιωνιότητας. Καθενός τα έργα θα γίνουν φανερά, γιατί η ημέρα της Κρίσεως φανερώνεται με φωτιά, που τα δοκιμάζει και τα αποκαλύπτει. Αν τα έργα μας είναι από καθαρό χρυσάφι, θα μείνουν ανέπαφα και αναλλοίωτα. Αν είναι κιβδηλα και νοθευμένα, τότε θα καούν και θ' αποκαλύψουν την ασχήμια τους.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος χρησιμοποιεί μια θαυμάσια παρομοίωση για να εξεικονίσει την πραγματική αξία των ανθρώπινων έργων μας πάνω στη γη. «Μοιάζουμε», λέγει, «σαν τους ηθοποιούς, που πάνω στη σκηνή, άλλος παριστάνει τον ένδοξο βασιλιά, άλλος τον πλούσιο ηγεμόνα, άλλος τον σπουδαίο σοφό. Όλα αυτά κατά τη διάρκεια του έργου. Όταν πέφτει η αυλαία, τότε ο ηθοποιός αποσύρεται στα παρασκήνια, αποβάλλει την ψεύτικη ιδιότητά του και ξαναγίνεται αυτό που είναι, απλός βιοπαλαιστής που μασκαρεύεται για να βγάλει το ψωμί του»

Έτσι κι εμείς· ανεβαίνουμε στη σκηνή αυτής της πεπερασμένης ζωής και παριστάνουμε άλλος τον δυνατό, άλλος τον άγιο, άλλος τον σοφό. Όταν, όμως, με το θάνατο πέσει η αυλαία της ζωής, τότε αποκαλύπτεται το αληθινό πρόσωπο του καθενός. Τότε *βίβλοι ανοίγονται και πράξεις ελέγχονται και τα κρυπτά του κόσμου δημοσιεύονται*<sup>1</sup> Τότε ο καθένας κρίνεται κατά τα έργα του, κατά πώς πολιτεύτηκε σ' αυτή τη ζωή, πώς στάθηκε απέναντι στο Θεό, στο συνάνθρωπο και στον εαυτό του.

Η νοοτροπία και το σκεπτικό της εποχής μας, εντελώς εκκοσμικευμένα, αποπροσανατολίζουν τον άνθρωπο από την προοπτική του τέλους. Γιατί, τελικά, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως αυτό που ζούμε έχει ένα τέλος, που, ταυτόχρονα, σηματοδοτεί την αρχή της αιωνιότητας. Το πνεύμα της εποχής μάς παρασύρει σε μια ζωή γήινη και ψεύτικη, κάνει το προσωρινό να μοιάζει μόνιμο, το ατελές τέλειο, το κιβδηλο να μοιάζει χρυσό. Δε μάς αφήνει να καταλάβουμε ότι διανύουμε ένα δρόμο με αρχή και τέλος, που κάποια στιγμή διασταυρώνεται με έναν άλλο δρόμο, με αρχή, αλλά δίχως

<sup>1</sup> Στιχηρό των Αίνων Κυριακής των Αποκριών

τέλος. Κι έτσι, ό,τι πράττουμε, ό,τι έργο επιτελούμε, καλό ή κακό, δεν έχει προοπτική ή κι αν έχει, γίνεται με νοοτροπία συναλλαγής με το Θεό. Κάνω καλά έργα για ν' ανταμειφθώ. Αλλά, δεν αρκούν τα καλά έργα· χρειάζονται άλλα έργα για να μάς ανοίξουν την πόρτα του Παραδείσου.

Ο Παπουλάκος, ένας άλλος πατρο-Κοσμάς του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, όταν μιλούσε στο λαό για τα έργα που αντέχουν στη δοκιμασία της φωτιάς, χρησιμοποιούσε μια ζωντανή παραβολή: «ένας», έλεγε, «είχε τρεις φίλους, που θυσιαζόταν γι' αυτούς. Κάποτε, όμως, έτυχε να κατηγορηθεί, να συρθεί στα δικαστήρια και να κινδυνεύσει να καταδικαστεί. Από τους τρεις φίλους, ο ένας έμεινε ψυχρός και αδιάφορος, ασυγκίνητος μπροστά στην κρίση του φίλου του. Ο δεύτερος τον λυπήθηκε, πήγε μέχρι την πόρτα του δικαστηρίου, αλλά δεν τού επέτρεψαν να μπει μέσα κι έφυγε. Ο τρίτος, όμως, αγωνίστηκε για τη σωτηρία του φίλου του. Παρουσιάστηκε ο ίδιος ως μάρτυρας υπεράσπισης και κατάφερε να τον δικαιώσει.

»Κι ο καθένας μας», έλεγε ο Παπουλάκος, «έχει τρεις φίλους σ' αυτή τη ζωή και θυσιάζεται γι' αυτούς. Ο πρώτος είναι η περιουσία μας, ο δεύτερος η οικογένειά μας και ο τρίτος τα έργα της αγάπης μας. Όταν, όμως, πέφτει η αυλαία αυτής της ζωής και παρουσιαζόμαστε στο δικαστήριο του Δικαίου Κριτού, ο πρώτος φίλος μας, η περιουσία μας, μένει ψυχρή και αδιάφορη για την τύχη μας. Ο δεύτερος, οι συγγενείς και οι φίλοι μας, έρχονται μέχρι τον τάφο μας, αλλά, μη μπορώντας να διαβούν πιο πέρα φεύγουν και μάς ξεχνούν. Και μένει ο τρίτος, αν έχουμε, βέβαια, τέτοιον φίλο. Είναι τα έργα της αγάπης μας, όχι απλά τα καλά μας έργα, όχι απλά εκείνα που γίνονται από καλοσύνη ή συμπόνια, γιατί έτσι υποδεικνύει η συνείδησή μας, αλλά εκείνα που προέρχονται από την αγαπώσα καρδιά μας, που έγιναν προς τον πάσχοντα συνάνθρωπό μας, προς το ορφανό, τον δυστυχημένο, τον αδικημένο, τον κουρασμένο, τον απογοητευμένο, εκείνον, στο πρόσωπο του οποίου είδαμε τον ίδιο το Θεό»

Αυτό είναι το νόημα των καλών έργων. Είναι εκείνα, που, επειδή είναι καθαρά σαν το χρυσάφι, θ' αντέξουν στη φωτιά της δοκιμασίας και θα μαρτυρήσουν για μας την ώρα της Κρίσεως. Έργα αγάπης που προέρχονται από την πίστη και την αφοσίωση στο πρόσωπο του διδάξαντος την αγάπη Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Τέτοια εφόδια όποιος διαθέτει, ασφαλώς και μπορεί να περιμένει ατάραχος να πέσει η αυλαία αυτής της ζωής. Όποιος δε τα διαθέτει ας πράξει ό,τι είναι δυνατό για να τ' αποκτήσει, όσο είναι καιρός. ΑΜΗΝ!

*Αρχιμ. Ε.Ο.*